

[Arbejdsministeren]

Så er der spørgsmålet om kommunerne. Det er jo rigtigt, at hvis og når lovforslaget bliver gennemført, så vil der komme nogle afledede udgifter til bistandshjælp, og også, at kommunerne skal betale 50 pct. af dem. Hvad der rent faktisk sker med kommunerne, har man ikke taget stilling til, men man vil drøfte det med kommunerne i juni måned i forbindelse med de drøftelser, man skal have om bloktilskuddene.

Fru Lilli Gyldenkilde var inde på, at vi har et administrativt kompliceret regelsæt. Det er jeg enig i, og vi skal være forsigtige med at gøre det mere kompliceret, men der står faktisk i bemærkningerne til lovforslaget: »Forslaget forventes ikke at medføre administrative konsekvenser«. Det er ret nemt at regne ud, om der skal gå 12 måneder eller der skal gå 18 måneder, før man kan få dagpenge, eller 1 eller 4 måneder, når det drejer sig om dimittender. Det giver ikke nogen administrative problemer.

Jeg var lidt forundret over at høre hr. Estrups indlæg. Hr. Estrup – det var jeg ikke så forundret over – sagde, at han ikke kunne støtte forslaget, og det har vi jo tidligere hørt at det radikale venstre har sagt. Det, der er væsentligt, er, som der står i bemærkningerne til lovforslaget, at det er et led i regeringens fortsatte bestræbelser på at nedbringe de offentlige udgifter, og at vi er nødt til at komme med nogle ting.

Hr. Estrup var så venlig at – jeg ved ikke, om man kan sige beskyldte mig for masochisme, og jeg ved ikke, om jeg skal tage det til mig som en kompliment. Det tror jeg jeg vælger at gøre, for det kunne jo også være udtryk for, at hr. Estrup anerkender, at jeg har mod til at gennemføre nogle økonomiske besparelser, og det kræver da et vist mod at komme med et lovforslag, som, når det får et fuldt års virkning, giver besparelser på 1 mia kr. eller måske mere på længere sigt.

Jeg må sige til hr. Estrup og til det radikale venstre, at jeg egentlig troede, at regeringen og det radikale venstre var enige om den økonomiske politik, var enige om den mål-sætning, regeringen har tilkendegivet om, hvordan finanslovforslaget skulle se ud for 1985, at der ikke skulle være vækst i det offentlige udgifter, og at det radikale venstre derfor måtte være indstillet på at medvirke til at sikre, at finanslovforslaget fik det indhold.

Jeg vil spørge hr. Estrup og hans parti, hvad vi kan gøre i stedet for, hvis ikke man vil støtte dette forslag. Hvordan kan man, hvis ikke man ønsker at gå skattevejen, undgå at gennemføre besparelser?

Nu ved jeg godt, at når man er minister, så er man jo medlem af en regering og et kollektiv, men man tænker selvfølgelig også på sit eget område. Det er klart, at jeg skal bidrage til det fælles gilde, som hedder, at vi skal føre en stram økonomisk politik. Jeg har 3 hovedområder i arbejdsministeriet. Det ene er arbejdsmarkedsuddannelserne, hvor vi i fællesskab har fået vedtaget en lov om, at det nu er en fond, det er arbejdsmarkedets parter, der betaler arbejdsmarkedsuddannelserne. Der er ikke nogen besparelsesmuligheder. Så har vi arbejdsmiljøet. Der er ingen, der forestiller sig, at man i ramme alvor kunne finde besparelser i milliardklassen på arbejdsmiljøområdet. Det tror jeg ikke.

Så har vi ét hovedområde tilbage, og det er forsikringen. Der kan man se på forskellige ting. Det bedste er selvfølgelig, om vi ikke havde arbejdsløsheden, for så bruger vi ikke penge til understøttelse. Sådan som det er nu, bruger vi et sted mellem 25 og 28 mia kr. på dagpenge og på efterløn. Vi må i fællesskab kæmpe for at føre en stram indkomstpolitik, således at vi får nedbragt arbejdsløsheden. Det er én af metoderne.

Noget andet er, at hvis man skal gennemføre besparelser, så er der ikke så mange ting at vælge imellem. Man kan se på ydelsesniveauet, hvor meget folk skal have i dagpenge. Man kan se på indgangen til dagpengesystemet – det er det, vi gør i forbindelse med dette lovforslag – og man kan se på udgangen af dagpengesystemet.

Hvis hr. Estrup – det er jeg selvfølgelig meget spændt på – her eller i forbindelse med udvalgsarbejdet eller på anden måde kan komme med andre forslag til, hvordan vi inden for arbejdsministeriets område eller inden for andre ministeriers område kan nå frem til en besparelse af samme karakter, så er jeg selvfølgelig meget lydhør og vil meget gerne deltage i mange møder med hr. Estrup om disse ting.

Hr. Estrup sagde en anden ting, som nu ikke, synes jeg, er helt rigtig. Hr. Estrup sagde, at dette ikke fører ind på noget uddannelsespolitisk. Jeg forstår godt hr. Estrups tanke, for vi har mange gange drøftet, at vi